

for overtrædelse af loven er ikke en afgørelse og kan derfor ikke indbringes for Konkurrenceankenævnet.

Ved indbringelse af Konkurrenceankenævnets afgørelser for domstolene, er det efter hidtidig praksis Konkurrencerådet, der indstævnes, mens retssagens genstand er Konkurrenceankenævnets kendelse. Dette udelukker dog ikke, at Konkurrenceankenævnet i givet fald kan indstævnes.

Til § 21

Ifølge stk. 1 skal Konkurrenceankenævnet bestå af en formand, der skal opfylde betingelserne for at være højesteretsdommer, samt to andre medlemmer, som skal have henholdsvis økonomisk og juridisk sagkundskab.

Efter stk. 2 udpeges formanden og de to uafhængige medlemmer af erhvervsministeren. Der forudsættes endvidere som efter gældende ret udnævnt suppleanter for de pågældende.

I lighed med § 16, stk. 3, i den gældende konkurrencelov, foreslås det i stk. 3, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler for ankenævnets virksomhed. I disse regler forudsættes de nugældende regler om adgangen til at begære mundtlig procedure samt ankenævnets mulighed for at indhente yderligere oplysninger opretholdt. Hjemlen angår således den praktiske tilrettelæggelse af ankenævnets arbejde og indeholder ingen adgang til at regulere hvilke spørgsmål, der kan indbringes for ankenævnet.

Til kapitel 8

Bestemmelser om straf

Den gældende konkurrencelobs bestemmelse om tvangsbøder som tvangsmiddel, når nogen undlader at give oplysninger til Konkurrencerådet, foreslås videreført.

Overtrædelse af forbudet i § 6, stk. 1, straffes med bøde, ligesom undladelse af meddelelse af fusioner foreslås bødesanktioneret. Overtrædelse af forbudet i § 11 straffes med bøde, hvis virksomheden inden for de seneste 5 år efter § 11, stk. 3, har fået påbud om et tilsvarende misbrug af dominerende stilling. Fristen på 5 år følger af forældelsesfristen for strafansvar i § 23, stk. 4.

Det er hensigten, at indførelsen af et forbudsprincip i konkurrencelovgivningen medfører en væsentlig skærpelse af sanktionsniveauet i forhold til den gældende konkurrencelov.

Endvidere foreslås muligheden for at pålægge juridiske personer strafansvar bevaret, ligesom den nugældende forældelsesfrist foreslås bevaret.

I det omfang konkurrencebegrænsninger i strid med loven påfører en fysisk eller juridisk person et tab, vil der typisk være tale om en retsstridig handling, som kan gøre det muligt for den skadelidte at søge erstatning gennem et civilt søgsmål. Da dette imidlertid følger af dansk rets almindelige regler, er det ikke fundet nødvendigt at indsætte en udtrykkelig bestemmelse herom.

Til § 22

Den gældende konkurrencelobs § 19, hvorefter der kan pålægges den, der undlader at afgive oplysninger til Konkurrencerådet, tvangsbøder, videreføres. Kompetencen til at pålægge tvangsbøder tilkommer Konkurrencerådet.

Som noget nyt indebærer § 22, at undladelse af at efterkomme et meddelt påbud kan sanktioneres med tvangsbøder. Formålet er at indføre en sanktion, som i højere grad end truslen om at rejse straffesag med henblik på pålæggelse af bødestraf kan formå virksomhederne til at efterkomme et påbud.

I modsætning til praksis efter den gældende konkurrencelov bør Konkurrencerådet have mulighed for at inddrive tvangsbøder, også efter at det forhold, som tvangsbøden udspringer af, er bragt til ophør.

Til § 23

Ifølge stk. 1 straffes forsætlige og groft uagtsomme overtrædelser af de i nr. 1-6 opregnede forhold.

Det følger af strafbetingelsen i stk. 1, at virksomheder, der har modtaget erklæring fra Konkurrencerådet efter § 9 eller § 11, stk. 4 (ikke-indgrebserklæring), ikke vil kunne pålægges straf. En ikke-indgrebserklæring bevirker, at kravet om forsættelig eller groft uagtsom overtrædelse ikke kan anses for opfyldt.

Med formuleringen »et tilsvarende misbrug« i stk. 1, nr. 2, er det tilsigtet, at strafpålæggelse for overtrædelse af forbudet mod misbrug af en dominerende stilling i § 11, stk. 1, kun kan komme på tale, såfremt Konkurrencerådet påviser, at et misbrug af en tilsvarende karakter inden for de seneste 5 år har givet anledning til udstedelse af et påbud efter § 11, stk. 3. Ved vurderingen af, om der tidligere har været tale om misbrug af tilsvarende karakter, lægges de eksempler på misbrugsformer, der findes i § 11, stk. 2, til grund. Således vil f.eks. leveringsnægtelse kunne henføres til § 11, stk. 2, nr. 2, mens urimeligt høje priser vil kunne henføres til § 11, stk. 2, nr. 1.

Kategorierne af misbrugsformer anses for at dække stort set alle typer af misbrug af dominerende stilling.